ГОРАН МАТИЋ / GORAN MATIĆ

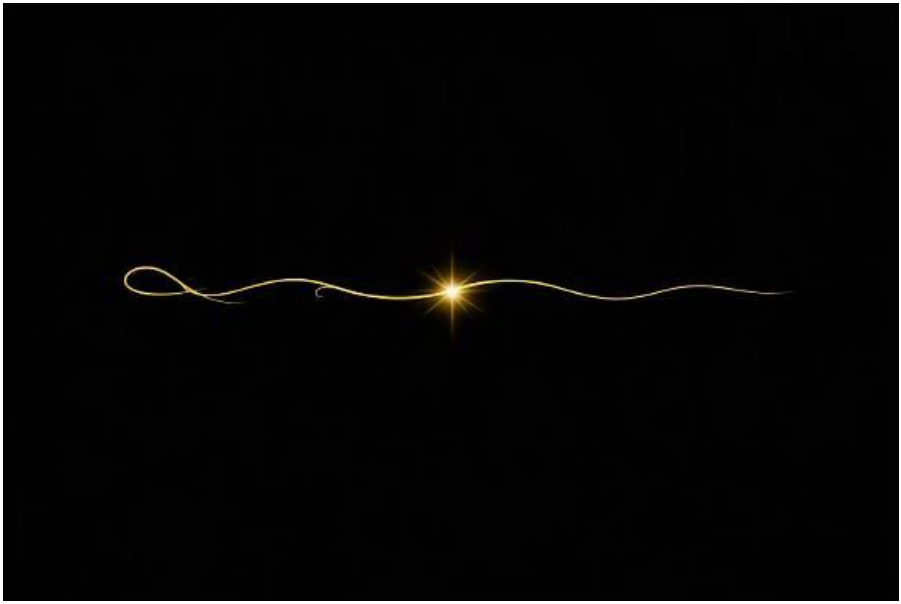

ЗЛАТНА НИТ

THE GOLDEN THREAD

Горан Матић / Goran Matić

ЗЛАТНА НИТ / THE GOLDEN THREAD

песме на седам језика / poems in seven languages

АУТОР / AUTHOR

Горан Матић / Goran Matić

ПРЕВОДИ / TRANSLATIONS

Горан Матић / Goran Matić

РЕЦЕНЗЕНТИ / REVIEWERS

проф. др В.А. Бабошин
проф. Раденко Бјелановић

ИЗДАВАЧ / PUBLISHER

Ауторско издање, Београд

ИЗДАЊЕ / EDITION

Штампање грађе: Цветни трг, Београд.

ТИРАЖ / PRINT RUN

300

ISBN

978-86-909666-0-8

Београд

ЗЛАТНА НИТ

THE GOLDEN THREAD

Горан Матић

Goran Matić

Песме на седам језика

Poems in seven languages

2026. година

ЗЛАТНА НИТ

ПРЕДГОВОР

Ова књига је настала из питања:
Може ли иста песма звучати исто на шест језика?

И један додатни одјек, на језику који песму сабија у симбол.

Не као превод. Као одјек.
Као нит која се провлачи кроз различите гласове, али остаје иста.

Шест песама. Шест језика. Тридесет шест гласова.
Свака песма говори о једном облику нестајања:
о брату, о љубави, о кући, о себи, о тишини, о ономе што остаје.

На крају, остаје само оно што се памти.
И онај ко памти — зна.

Ова књига не нуди одговоре.
Нуди нит.
Златну.
Танку.
Али — још је ту.

БРАТЕ, НИСАМ ТИ СУПРОТНА СТРАНА

Драги мој брате,
иста нас је мајка родила,
из исте утробе изашли смо,
исте успаванке слушали,
иста нас је храна одгојила.

Сећаш ли се, брате, оне играчке?
Један дрвени коњић, а нас двојица.
Делили смо га ножем, крвили се за њега,
игре безазлене, а рана на коленима стварна.
Тукао си ме, тукао сам те,
и увек нас је исти загрљај мирио.

А сада, брате, иста играчка има друго име:
зове се новац, зове се имовина,
зове се политика и туђи интереси,
зове се она иста жена
коју смо обојица волели у тишини.
И нико не попушта.

И нико не пружа руку.

Не убијај ме, брате, тешким речима
због онога што се не може поделити.
Ја сам ти брат.
Нисам супротна страна.

Тешко је, брате, сачувати чисте руке
када те окружују они који гризу уместо да говоре.
Тешко је не окрвавити прсте
на туђој игри са туђим правилима.
Не прави, брате, каријеру
на мојој пропасти, крви или смрти.

Сећаш ли се мајчине трпезе?
Исти хлеб, исте руке, исти благослов.
И онај дрвени коњић на полици —
један, а нас двојица.

Живот је један,
добри мој брате.
Не трати га на мржњу
према ономе ко ти је први рекао: брате.

КУЛЕ ОД ПЕСКА

Јуче сам био срећан човек,
испуњен љубављу према жени
коју нисам ни познавао.
Знао сам само мирис њене коже,
тежину њене главе на мом рамену,
ритам њеног дисања док заспи.
И то ми је било довољно
за један читав живот.

Док сам је имао,
док сам био у њој,
шапутала је „заувек“.
А то „заувек“ трајало је
колико и једна ноћ.

У тој ноћи смо градили куле од песка —
у њима наш живот,
у њима наша деца,
у њима наша старост.

Градили смо их прстима,
и веровали смо.

А данас —
горки укус паљевине на језику,
пепео на уснама,
празна страна кревета.

Не знам јој име.
Не знам глас.
Не знам куда је отишла.
Само знам да је рекла „остај“,
и ја сам остао.
И да је јутро дошло.
И да је нисам задржао.

Куле од песка —
то је све што смо саградили.
Паљевина —
то је све што нам је остало.

КЉУЧ

Моја кућа није имала кључ.
Није јој требао.
Бака у дворишту,
жена на прагу,
дете у трави.
Врата су била отворена.
Увек.

Живело се око куће, не у њој.
У дворишту, под орахом,
крај бунара, на међи.
Крсна слава се славила
са целом улицом,
и мртви су долазили
и седали за сто,
и нико се није чудио.

За тим столом није било мрља.
Била је туга прадедова
због брата који се није вратио.
Била је задушна свећа
која је горела три дана.
Било је ћутање
које је трајало дуже од свих речи.

А сада.
Сада моја кућа има кључ.
Јер нема никога.
Нема баке у дворишту.
Нема жене на прагу.
Нема детета у трави.
Само ја.
И кључ у џепу.
И сто.
И мртви који још седе,
али све тише.
И све ређе.

Ја сам кључ.
Једини.
Последњи.
И када ме нестане,
нестаће и кључ.
Врата ће остати отворена,
али неће бити никога
ко би ушао.

Само задушна свећа
коју нико више неће упалити.

МОЛИТВА

Имам све.
Куће, име на папиру, туђе животе.
Моја реч је последња.

И све сам то платио собом.
Душом. Бићем. Здрављем.
Престао сам да будем жив.
Постао сам ствар.

Клечим.
Молим се богу.
Али не знам да ли је бог још ту.
Не знам да ли сам и њега платио
заједно са свим осталим.

Молим да будем поново онај што сам био.
Део шуме. Део реке. Део земље.
Здрав. Разуман. Жив.

И молим само једно:
да ме неко позове именом
које сам заборавио.
И да то буде довољно.

ТИШИНА

Крик је стао.
Нико не одговара.
Шума дише.
Река тече.
Земља ћути.

ЗЛАТНА НИТ

Била је нит.
Златна.
Танка.
Држала нас.

Сада је тело.
Само тело.
Без нити.
Без имена.

Али ја памтим.
Памтим жену
која није тражила.
Памтим оно
што нема име,
нема цену,
нема крај.

Нит.
Златна.
Још је ту.

О АУТОРУ

Горан Матић је доктор правних наука, професор безбедности и експерт за заштиту тајних података. Пише поезију о ономе што се не може заштитити: о љубави, губитку, тишини и памћењу.
Његов професионални рад на пољу националне безбедности супротставља се ономе о чему пишу његове песме: једне су о чувању тајни, друге о њиховом откривању; једне о структури, друге о тишини која остаје када структура нестаје.
Као некадашњи киноаматер и дугогодишњи члан жирија на фестивалу „ЖИСЕЛ“ (Живот села), који траје већ више од 50 година, он негује и дубоку везу са људским причама и сеоским наслеђем.
Ова књига је покушај да се пронађе нит која повезује та два света — свет у коме се све мора контролисати, и свет у коме се све мора пустити.
Живи и ради у Омољици и Београду.

PREFACE

This book was born of a question:
Can the same poem sound the same in six languages?
And one additional echo, in a language that condenses the poem into a symbol.

Not as a translation. As an echo.
As a thread that runs through different voices, yet remains the same.

Six poems. Six languages. Thirty-six voices.
Each poem speaks of one form of disappearance: of the brother, of love, of the house, of the self, of silence, of what remains.

In the end, only what is remembered remains.
And the one who remembers — knows.

This book offers no answers.
It offers a thread.
Golden.
Thin.
But — it is still there.

BROTHER, I AM NOT YOUR OTHER SIDE

My dear brother,
the same mother bore us,
we came from the same womb,
heard the same lullabies,
the same bread fed us.

Do you remember, brother, that toy?
One wooden horse, and the two of us.
We split it with a knife, bled for it,
innocent games, yet the wound on our knees was real.
You struck me, I struck you,
and always the same embrace mended us.

And now, brother, that same toy has another name:
it is called money, it is called property,
it is called politics and foreign interests,
it is called that same woman
whom we both loved in silence.

And no one yields.
And no one offers a hand.

Do not kill me, brother, with heavy words
over what cannot be divided.
I am your brother.
I am not the other side.

It is hard, brother, to keep clean hands
when surrounded by those who bite instead of speak.
It is hard not to stain your fingers
in another's game with another's rules.
Do not build a career, brother,
on my downfall, my blood, or my death.

Do you remember our mother's table?
The same bread, the same hands, the same blessing.
And that wooden horse upon the shelf—
one, and the two of us.

There is but one life,
my good brother.
Do not waste it on hatred
toward the one who first called you: brother.

SANDCASTLES

Yesterday I was a happy man,
filled with love for a woman
I never even knew.
I knew only the scent of her skin,
the weight of her head on my shoulder,
the rhythm of her breath as she fell asleep.
And that was enough
to carry a whole life.

While I held her, while I was inside her,
she whispered “forever.”
And that forever lasted
only through the night.

In that night we built sandcastles —
inside them our life,
inside them our children,
inside them our old age.

We shaped them with our fingers,
and we believed.

But today —
the bitter taste of burning on my tongue,
ashes on my lips,
an empty side of the bed.

I don’t know her name.
I don’t know her voice.
I don’t know where she went.
I only know she said “stay,”
and I stayed.
And the morning came.
And I did not keep her.

Sandcastles —
that is all we built.
The burn —
that is all we kept.

THE KEY

My house never had a key.
It didn't need one.
A grandmother in the yard,
a woman on the threshold,
a child in the grass.
The door was open.
Always.

Life was lived around the house, not inside it.
In the yard, beneath the walnut tree,
by the well, along the boundary.
The family feast day was celebrated
with the whole street,
and the dead would come

and sit at the table,
and no one was surprised.

At that table there were no stains.
There was the sorrow of great-grandfathers
for the brother who never returned.
There was the memorial candle
that burned for three days.
There was the silence
that lasted longer than all words.

But now.
Now my house has a key.
Because there is no one.
No grandmother in the yard.
No woman on the threshold.
No child in the grass.
Only me.
And the key in my pocket.
And the table.
And the dead who still sit,
but quieter.
And rarer.

I am the key.
The only one.
The last.
And when I am gone,
the key will be gone too.
The door will remain open,
but there will be no one
to enter.

Only the memorial candle
that no one will light again.

THE PRAYER

I have everything.
Houses, a name on paper, other people's lives.
My word is final.

And I paid for all of it with myself.
Soul. Being. Health.
I stopped being alive.
I became a thing.

I kneel.
I pray to God.
But I don't know if God is still there.
I don't know if I paid for Him too,
along with everything else.

I pray to be who I was again.
Part of the forest. Part of the river. Part of the earth.
Healthy. Sane. Alive.
And I pray for only one thing:
that someone calls me by the name
I have forgotten.
And that it be enough.

SILENCE

The cry has stopped.
No one answers.
The forest breathes.
The river flows.
The earth is silent.

THE GOLDEN THREAD

There was a thread.
Golden.
Thin.
It held us.

Now it is the body.
Only the body.
Without the thread.
Without a name.

But I remember.
I remember the woman
who did not ask.
I remember what
has no name,
no price,
no end.
The thread.
Golden.
Still there.

ABOUT THE AUTHOR

Goran Matić is a Doctor of Law, a professor of security, and an expert in the protection of classified information. He writes poetry about what cannot be protected: love, loss, silence, and memory.

His professional work in the field of national security stands in contrast to what his poems write about: one is about keeping secrets, the other about revealing them; one is about structure, the other about the silence that remains when structure vanishes.

As a former amateur filmmaker and a long-time jury member at the "ŽISEL" (Village Life) film festival, which has been running for over 50 years, he also nurtures a deep connection to human stories and rural heritage.

This book is an attempt to find the thread that connects these two worlds — the world where everything must be controlled, and the world where everything must be let go.

He lives and works in Omoljica and Belgrade.

LE FIL D'OR

PRÉFACE

Ce livre est né d'une question :
Le même poème peut-il résonner de la même façon en six langues ?
Et un écho supplémentaire, dans une langue qui condense le poème en un symbole.

Non comme une traduction. Comme un écho.
Comme un fil qui traverse des voix différentes, mais reste le même.

Six poèmes. Six langues. Trente-six voix.
Chaque poème parle d'une forme de disparition : du frère, de l'amour, de la maison, de soi, du silence, de ce qui reste.

À la fin, il ne reste que ce dont on se souvient.
Et celui qui se souvient — sait.

Ce livre n'offre pas de réponses.
Il offre un fil.
D'or.
Fin.
Mais — il est encore là.

FRÈRE, JE NE SUIS PAS L'AUTRE CAMP

Mon cher frère,
la même mère nous a portés,
nous sommes sortis du même ventre,
nous avons entendu les mêmes berceuses,
le même pain nous a nourris.

Te souviens-tu, frère, de ce jouet ?
Un cheval de bois, et nous deux.
Nous l'avons partagé au couteau, saigné pour lui,
jeux innocents, mais la blessure aux genoux était vraie.
Tu m'as frappé, je t'ai frappé,
et toujours la même étreinte nous réparait.

Et maintenant, frère, ce même jouet a un autre nom :
il s'appelle argent, il s'appelle biens,
il s'appelle politique et intérêts étrangers,
il s'appelle cette même femme
que nous avons tous deux aimée en silence.

Et personne ne cède.
Et personne ne tend la main.

Ne me tue pas, frère, avec des mots durs
pour ce qui ne peut être partagé.
Je suis ton frère.
Je ne suis pas l'autre camp.

Il est difficile, frère, de garder les mains propres
quand on est entouré de ceux qui mordent au lieu de parler.
Il est difficile de ne pas tacher ses doigts
dans le jeu d'autrui avec les règles d'autrui.
Ne bâtis pas, frère, ta carrière
sur ma chute, mon sang ou ma mort.

Te souviens-tu de la table de notre mère ?
Le même pain, les mêmes mains, la même bénédiction.
Et ce cheval de bois sur l'étagère —
un seul, et nous deux.

Il n'y a qu'une seule vie,
mon bon frère.
Ne la gaspille pas en haine
contre celui qui t'a d'abord appelé : frère.

CHÂTEAUX DE SABLE

Hier, j’étais un homme heureux,
rempli d’amour pour une femme
que je ne connaissais même pas.
Je ne savais que l’odeur de sa peau,
le poids de sa tête sur mon épaule,
le rythme de son souffle en s’endormant.
Et cela suffisait pour porter une vie entière.

Quand je l’avais, quand j’étais en elle,
elle murmurait « pour toujours ».
Et ce « pour toujours » n’a duré
que le temps d’une nuit.

Dans cette nuit, nous avons bâti des châteaux de sable —
dedans, notre vie,
dedans, nos enfants,
dedans, notre vieillesse.
Nous les avons façonnés de nos doigts,
et nous y avons cru.

Mais aujourd’hui —
le goût amer de la brûlure sur ma langue,
la cendre sur mes lèvres,
le côté vide du lit.

Je ne connais pas son nom.
Je ne connais pas sa voix.
Je ne sais pas où elle est partie.
Je sais seulement qu’elle a dit « reste »,
et je suis resté.
Et le matin est venu.
Et je ne l’ai pas gardée.

Châteaux de sable —
c’est tout ce que nous avons construit.
La brûlure —
c’est tout ce qu’il nous reste.

LA CLÉ

Ma maison n'avait pas de clé.
Elle n'en avait pas besoin.
La grand-mère dans la cour,
la femme sur le seuil,
l'enfant dans l'herbe.
La porte était ouverte.
Toujours.

On vivait autour de la maison, pas dedans.
Dans la cour, sous le noyer,
près du puits, sur la limite.
La fête patronale se célébrait
avec toute la rue,
et les morts venaient
et s'asseyaient à la table,
et personne ne s'en étonnait.

À cette table il n'y avait pas de taches.
Il y avait la peine des arrière-grands-pères
pour le frère qui n'était jamais revenu.
Il y avait la chandelle des morts
qui brûlait trois jours.
Il y avait le silence
qui durait plus que toutes les paroles.

Mais maintenant.
Maintenant ma maison a une clé.
Parce qu'il n'y a plus personne.
Pas de grand-mère dans la cour.
Pas de femme sur le seuil.
Pas d'enfant dans l'herbe.
Seulement moi.
Et la clé dans ma poche.
Et la table.
Et les morts qui s'assoient encore,
mais plus doucement.
Et plus rarement.

Je suis la clé.
Le seul.
Le dernier.
Et quand je disparaîtrai,
la clé disparaîtra aussi.
La porte restera ouverte,
mais il n'y aura personne
pour entrer.

Seulement la chandelle des morts
que plus personne n'allumera.

PRIÈRE

J'ai tout.
Des maisons, un nom sur le papier, les vies des autres.
Ma parole est la dernière.

Et j'ai tout payé de moi-même.
Âme. Être. Santé.
J'ai cessé d'être vivant.
Je suis devenu une chose.

À genoux.
Je prie Dieu.
Mais je ne sais pas si Dieu est encore là.
Je ne sais pas si je l'ai payé lui aussi,
avec tout le reste.

Je prie pour redevenir celui que j'étais.
Partie de la forêt. Partie de la rivière. Partie de la terre.
Sain. Sensé. Vivant.
Et je ne prie que pour une chose :
que quelqu'un m'appelle par le nom
que j'ai oublié.
Et que cela suffise.

SILENCE

Le cri s'est arrêté.
Personne ne répond.
La forêt respire.
La rivière coule.
La terre se tait.

LE FIL D'OR

Il y avait un fil.
D'or.
Fin.
Il nous tenait.

Maintenant c'est le corps.
Seulement le corps.
Sans fil.
Sans nom.

Mais je me souviens.
Je me souviens de la femme
qui ne demandait rien.
Je me souviens de ce
qui n'a pas de nom,
pas de prix,
pas de fin.

Le fil.
D'or.
Encore là.

À PROPOS DE L'AUTEUR

Goran Matić est docteur en droit, professeur de sécurité et expert en protection des informations classifiées. Il écrit de la poésie sur ce qui ne peut être protégé : l'amour, la perte, le silence et la mémoire.

Son travail professionnel dans le domaine de la sécurité nationale contraste avec ce dont parlent ses poèmes : les uns concernent la garde des secrets, les autres leur révélation ; les uns traitent de la structure, les autres du silence qui demeure lorsque la structure disparaît.

En tant qu'ancien cinéaste amateur et membre de longue date du jury du festival de cinéma « ŽISEL » (Vie de village), qui existe depuis plus de 50 ans, il entretient également un lien profond avec les histoires humaines et l'héritage rural.

Ce livre est une tentative de trouver le fil qui relie ces deux mondes — celui où tout doit être contrôlé, et celui où tout doit être lâché.

Il vit et travaille à Omoljica et à Belgrade.

ЗОЛОТАЯ НИТЬ

ПРЕДИСЛОВИЕ

Эта книга родилась из вопроса:
Может ли одно и то же стихотворение звучать одинаково на шести языках?
И ещё один отзвук, на языке, который сжимает стихотворение в символ.

Не как перевод. Как отзвук.
Как нить, что проходит через разные голоса, но остаётся той же.

Шесть стихотворений. Шесть языков.
Тридцать шесть голосов. Каждое стихотворение говорит об одной форме исчезновения: о брате, о любви, о доме, о себе, о тишине, о том, что остаётся.

В конце остаётся лишь то, что помнят.
И тот, кто помнит, — знает.

Эта книга не предлагает ответов.
Она предлагает нить.
Золотую.
Тонкую.
Но — она ещё здесь.

БРАТ, Я НЕ ДРУГАЯ СТОРОНА

Мой дорогой брат,
одна и та же мать нас носила,
мы вышли из одного чрева,
слышали одни и те же колыбельные,
один и тот же хлеб нас кормил.

Помнишь ли, брат, ту игрушку?
Один деревянный конь — и мы двое.
Мы делили его ножом, проливали за него кровь,
игры невинные, но рана на коленях была настоящей.
Ты бил меня, я бил тебя,
и всегда одно и то же объятие нас исцеляло.

А теперь, брат, та же игрушка носит другое имя:
она зовётся деньгами, она зовётся имуществом,
она зовётся политикой и чужими интересами,
она зовётся той самой женщиной,
которую мы оба любили в тишине.
И никто не уступает.

И никто не протягивает руку.

Не убивай меня, брат, тяжёлыми словами
из-за того, что нельзя разделить.
Я твой брат.
Я не другая сторона.

Трудно, брат, сохранить чистые руки,
когда вокруг те, кто кусает вместо того, чтобы говорить.
Трудно не окровавить пальцы
в чужой игре с чужими правилами.
Не строй, брат,
карьеру на моей гибели, моей крови или моей смерти.

Помнишь ли стол нашей матери?
Тот же хлеб, те же руки, то же благословение.
И тот деревянный конь на полке —
один, и мы двое.

Есть лишь одна жизнь,
мой добрый брат.
Не трать её на ненависть
к тому, кто первым назвал тебя: брат.

ПЕСЧАНЫЕ ЗАМКИ

Вчера я был счастливым человеком,
наполненным любовью к женщине,
которую я даже не знал.
Я знал лишь запах её кожи,
тяжесть её головы на моём плече,
ритм её дыхания, когда она засыпала.
И этого хватало
на целую жизнь.

Когда я держал её, когда был в ней,
она шептала: «навсегда».
И это «навсегда» длилось
только одну ночь.

В ту ночь мы строили песчаные замки —
в них была наша жизнь,
в них были наши дети,
в них была наша старость.
Мы возводили их пальцами и верили.

А сегодня —
горький вкус гари на языке,
пепел на губах,
пустая сторона кровати.

Я не знаю её имени.
Я не знаю её голоса.
Я не знаю, куда она ушла.
Я знаю лишь, что она сказала: «останься»,
и я остался.
И пришло утро.
И я не удержал её.

Песчаные замки —
всё, что мы построили.
Гарь —
всё, что нам осталось.

КЛЮЧ

Мой дом не имел ключа.
Ему он был не нужен.
Бабушка во дворе,
женщина на пороге,
ребёнок в траве.
Дверь была открыта.
Всегда.

Жизнь текла вокруг дома, а не внутри.
Во дворе, под орехом,
у колодца, на меже.
Праздник святого покровителя отмечался
со всей улицей,
и мёртвые приходили
и садились за стол,
и никто не удивлялся.

За тем столом не было пятен.

Была печаль прадедов
о брате, который не вернулся.
Была поминальная свеча,
что горела три дня.
Было молчание,
которое длилось дольше всех слов.

А теперь.
Теперь у моего дома есть ключ.
Потому что нет никого.
Нет бабушки во дворе.
Нет женщины на пороге.
Нет ребёнка в траве.
Только я.
И ключ в кармане.
И стол.
И мёртвые, что всё ещё сидят,
но всё тише.
И всё реже.

Я — ключ.
Единственный.
Последний.
И когда меня не станет,
не станет и ключа.
Дверь останется открытой,
но не будет никого,
чтобы войти.

Только поминальная свеча,
которую больше никто не зажжёт.

МОЛИТВА

У меня есть всё.
Дома, имя на бумаге, чужие жизни.
Моё слово — последнее.

И я заплатил за всё собой.
Душой. Бытием. Здоровьем.
Я перестал быть живым.
Я стал вещью.

На коленях.
Молюсь Богу.
Но не знаю, здесь ли ещё Бог.
Не знаю, заплатил ли я и за Него
вместе со всем остальным.

Молюсь, чтобы вновь стать тем, кем был.
Часть леса. Часть реки. Часть земли.
Здоров. Разумен. Жив.
И молюсь лишь об одном:
чтобы кто-то назвал меня именем,
которое я забыл.
И чтобы этого было достаточно.

ТИШИНА

Крик остановился.
Никто не отвечает.
Лес дышит.
Река течёт.
Земля молчит.

ЗОЛОТАЯ НИТЬ

Была нить.
Золотая.
Тонкая.
Держала нас.

Теперь — тело.
Только тело.
Без нити.
Без имени.

Но я помню.
Помню женщину,
которая не просила.
Помню то,
у чего нет имени,
нет цены,
нет конца.

Нить.
Золотая.
Ещё здесь.

ОБ АВТОРЕ

Горан Матич — доктор юридических наук, профессор безопасности и эксперт по защите секретной информации. Он пишет поэзию о том, что нельзя защитить: о любви, утрате, тишине и памяти.

Его профессиональная деятельность в сфере национальной безопасности контрастирует с тем, о чем пишут его стихи: одни хранят тайны, другие их раскрывают; одни говорят о структуре, другие — о тишине, которая остается, когда структура исчезает.

Будучи в прошлом кинолюбителем и многолетним членом жюри кинофестиваля «ЖИСЕЛ» (Жизнь села), существующего уже более 50 лет, он также сохраняет глубокую связь с человеческими историями и сельским наследием.

Эта книга — попытка найти нить, связывающую эти два мира: мир, в котором всё должно контролироваться, и мир, в котором всё должно быть отпущено.

Живет и работает в Омолице и Белграде.

EL HILO DE ORO

PREFACIO

Este libro nació de una pregunta:
¿Puede un mismo poema sonar igual en seis lenguas?
Y un eco adicional, en un idioma que condensa el poema en un símbolo.

No como traducción. Como eco.
Como un hilo que atraviesa voces distintas, pero sigue siendo el mismo.

Seis poemas. Seis lenguas. Treinta y seis voces.
Cada poema habla de una forma de desaparición: del hermano, del amor, de la casa, de uno mismo, del silencio, de lo que queda.

Al final, solo queda lo que se recuerda.
Y quien recuerda — sabe.

Este libro no ofrece respuestas.
Ofrece un hilo.
De oro.
Fino. Pero — aún está aquí.

HERMANO, NO SOY EL OTRO LADO

Mi querido hermano,
la misma madre nos trajo al mundo,
salimos del mismo vientre,
escuchamos las mismas nanas,
el mismo pan nos alimentó.

¿Recuerdas, hermano, aquel juguete?
Un caballo de madera, y nosotros dos.
Lo partimos con un cuchillo, derramamos sangre por él,
juegos inocentes, pero la herida en las rodillas era verdadera.
Tú me golpeaste, yo te golpeé,
y siempre el mismo abrazo nos sanaba.

Y ahora, hermano, ese mismo juguete tiene otro nombre:
se llama dinero, se llama herencia,
se llama política e intereses ajenos,
se llama aquella misma mujer
que ambos amamos en silencio.

Y nadie cede.
Y nadie tiende la mano.

No me mates, hermano, con palabras duras
por lo que no puede dividirse.
Soy tu hermano.
No soy el otro lado.

Es difícil, hermano, mantener las manos limpias
cuando te rodean los que muerden en vez de hablar.
Es difícil no manchar los dedos
en el juego ajeno con reglas ajenas.
No construyas, hermano, tu carrera
sobre mi caída, mi sangre o mi muerte.

¿Recuerdas la mesa de nuestra madre?
El mismo pan, las mismas manos, la misma bendición.
Y aquel caballo de madera en la repisa —
uno, y nosotros dos.

Sólo hay una vida,
mi buen hermano.
No la malgastes en odio
contra aquel que primero te llamó: hermano.

CASTILLOS DE ARENA

Ayer fui un hombre feliz,
lleno de amor por una mujer
que ni siquiera conocía.
Sólo sabía el olor de su piel,
el peso de su cabeza en mi hombro,
el ritmo de su aliento al quedarse dormida.
Y eso me bastaba
para toda una vida.

Mientras la tenía, mientras estaba en ella,
susurraba «para siempre».
Y ese «para siempre»
duró sólo lo que dura una noche.

En esa noche levantamos castillos de arena —
dentro, nuestra vida,
dentro, nuestros hijos,
dentro, nuestra vejez.
Los construimos con los dedos, y creímos.

Pero hoy —
el sabor amargo de la quemadura en la lengua,
ceniza en los labios,
el lado vacío de la cama.

No sé su nombre.
No sé su voz.
No sé adónde se fue.
Sólo sé que dijo «quédate»,
y me quedé.
Y llegó la mañana.
Y no la retuve.

Castillos de arena —
eso es todo lo que levantamos.
La quemadura —
eso es todo lo que nos quedó.

LA LLAVE

Mi casa no tenía llave.
No la necesitaba.
La abuela en el patio,
la mujer en el umbral,
el niño en la hierba.
La puerta estaba abierta.
Siempre.

Se vivía alrededor de la casa, no dentro.
En el patio, bajo el nogal,
junto al pozo, en la linde.
La fiesta del santo se celebraba
con toda la calle,
y los muertos venían
y se sentaban a la mesa,
y nadie se sorprendía.

En esa mesa no había manchas.
Estaba la pena de los bisabuelos
por el hermano que nunca volvió.
Estaba la vela de difuntos
que ardía tres días.
Estaba el silencio
que duraba más que todas las palabras.

Pero ahora.
Ahora mi casa tiene llave.
Porque no hay nadie.
No hay abuela en el patio.
No hay mujer en el umbral.
No hay niño en la hierba.
Sólo yo.
Y la llave en el bolsillo.
Y la mesa.
Y los muertos que aún se sientan,
pero más callados.
Y más raros.

Yo soy la llave.
El único.
El último. Y cuando yo desaparezca,
desaparecerá también la llave.
La puerta quedará abierta,
pero no habrá nadie que entre.

Sólo la vela de difuntos
que ya nadie encenderá.

ORACIÓN

Lo tengo todo.
Casas, un nombre en el papel, vidas ajenas.
Mi palabra es la última.

Y lo pagué todo conmigo mismo.
Alma. Ser. Salud.
Dejé de estar vivo.
Me convertí en una cosa.

De rodillas.
Rezo a Dios.
Pero no sé si Dios aún está ahí.
No sé si también lo pagué a Él,
junto con todo lo demás.

Rezo para volver a ser quien fui.
Parte del bosque. Parte del río. Parte de la tierra.
Sano. Cuerdo. Vivo.

Y solo rezo por una cosa:
que alguien me llame por el nombre
que he olvidado.
Y que eso baste.

SILENCIO

El grito se detuvo.
Nadie responde.
El bosque respira.
El río fluye.
La tierra calla.

EL HILO DE ORO

Había un hilo.
De oro.
Fino.
Nos sostenía.

Ahora es el cuerpo.
Solo el cuerpo.
Sin hilo.
Sin nombre.

Pero yo recuerdo.
Recuerdo a la mujer
que no pedía.
Recuerdo aquello
que no tiene nombre,
no tiene precio,
no tiene fin.

El hilo.
De oro.
Aún aquí.

SOBRE EL AUTOR

Goran Matić es doctor en Derecho, profesor de seguridad y experto en la protección de información clasificada. Escribe poesía sobre lo que no se puede proteger: el amor, la pérdida, el silencio y la memoria.

Su trabajo profesional en el campo de la seguridad nacional contrasta con lo que escriben sus poemas: unos tratan sobre guardar secretos, otros sobre revelarlos; unos sobre la estructura, otros sobre el silencio que queda cuando la estructura desaparece.

Como antiguo cineasta amateur y miembro del jurado durante muchos años del festival de cine «ŽISEL» (Vida de aldea), que lleva más de 50 años en activo, también cultiva un vínculo profundo con las historias humanas y el legado rural.

Este libro es un intento de encontrar el hilo que conecta estos dos mundos: el mundo en el que todo debe ser controlado, y el mundo en el que todo debe ser soltado.

Vive y trabaja en Omoljica y Belgrado.

O FIO DE OURO

PREFÁCIO

Este livro nasceu de uma pergunta:
Pode o mesmo poema soar igual em seis línguas?
E um eco adicional, em um idioma que condensa o poema em um símbolo.

Não como tradução. Como eco.
Como um fio que atravessa vozes diferentes, mas permanece o mesmo.

Seis poemas. Seis línguas. Trinta e seis vozes.
Cada poema fala de uma forma de desaparecimento: do irmão, do amor, da casa, de si, do silêncio, do que resta.

No fim, resta apenas o que se lembra.
E quem lembra — sabe.

Este livro não oferece respostas.
Oferece um fio.
De ouro.
Fino.
Mas — ainda está aqui.

IRMÃO, NÃO SOU O OUTRO LADO

Meu querido irmão,
a mesma mãe nos gerou,
saímos do mesmo ventre,
ouvimos as mesmas canções de ninar,
o mesmo pão nos alimentou.

Lembras-te, irmão, daquele brinquedo?
Um cavalo de madeira, e nós dois.
Nós o partimos com a faca, derramamos sangue por ele,
brincadeiras inocentes, mas a ferida nos joelhos era verdadeira.
Tu me bateste, eu te bati,
e sempre o mesmo abraço nos sarava.

E agora, irmão, esse mesmo brinquedo tem outro nome:
ele se chama dinheiro, ele se chama herança,
ele se chama política e interesses alheios,
ele se chama aquela mesma mulher
que ambos amamos em silêncio.

E ninguém cede.
E ninguém estende a mão.

Não me mates, irmão, com palavras duras
por aquilo que não pode ser dividido.
Eu sou teu irmão.
Não sou o outro lado.

É difícil, irmão, manter as mãos limpas
quando ao redor estão aqueles que mordem em vez de falar.
É difícil não manchar os dedos
no jogo dos outros com regras dos outros.
Não construas, irmão, tua carreira
sobre minha ruína, meu sangue ou minha morte.

Lembras-te da mesa de nossa mãe?
O mesmo pão, as mesmas mãos, a mesma bênção.
E aquele cavalo de madeira na prateleira —
um só, e nós dois.

Há apenas uma vida,
meu bom irmão.
Não a desperdices em ódio
contra aquele que primeiro te chamou: irmão.

CASTELOS DE AREIA

Ontem fui um homem feliz,
cheio de amor por uma mulher
que nem sequer conhecia.
Só sabia o cheiro da sua pele,
o peso da sua cabeça no meu ombro,
o ritmo do seu sopro ao adormecer.
E isso bastava
para uma vida inteira.

Enquanto eu a tinha,
enquanto estava nela,
ela sussurrava “para sempre”.
E esse “para sempre” durou
apenas o tempo de uma noite.

Naquela noite levantamos castelos de areia —
dentro, nossa vida,
dentro, nossos filhos,
dentro, nossa velhice.

Os moldamos com os dedos,
e acreditamos.

Mas hoje —
o gosto amargo da queimada na língua,
cinza nos lábios,
o lado vazio da cama.

Não sei seu nome.
Não sei sua voz.
Não sei para onde foi.
Só sei que disse “fica”,
e eu fiquei.
E a manhã chegou.
E eu não a guardei.

Castelos de areia —
isso é tudo o que levantamos.
A queimada —
isso é tudo o que nos restou.

A CHAVE

Minha casa não tinha chave.
Não precisava.
A avó no quintal,
a mulher na soleira,
a criança na grama.
A porta estava aberta.
Sempre.

A vida acontecia ao redor da casa, não dentro.
No quintal, sob o nogueiro,
junto ao poço, na divisa.
A festa do santo padroeiro se celebrava
com toda a rua,
e os mortos vinham
e sentavam à mesa,
e ninguém se espantava.

Naquela mesa não havia manchas.
Havia a tristeza dos bisavôs
pelo irmão que nunca voltou.
Havia a vela de finados
que ardia por três dias.
Havia o silêncio
que durava mais que todas as palavras.

Mas agora.
Agora minha casa tem chave.
Porque não há ninguém.
Não há avó no quintal.
Não há mulher na soleira.
Não há criança na grama.
Só eu.
E a chave no bolso.
E a mesa.
E os mortos que ainda se sentam,
mas cada vez mais calados.
E cada vez mais raros.

Eu sou a chave.
O único.
O último.
E quando eu sumir,
a chave sumirá também.
A porta ficará aberta,
mas não haverá ninguém
para entrar.

Só a vela de finados
que ninguém mais acenderá.

ORAÇÃO

Tenho tudo.
Casas, um nome no papel,, vidas alheias.
Minha palavra é a última.

E paguei tudo comigo.
Alma. Ser. Saúde.
Deixei de estar vivo.
Tornei-me uma coisa.

De joelhos.
Rezo a Deus.
Mas não sei se Deus ainda está aqui.
Não sei se também o paguei,
junto com todo o resto.

Rezo para ser novamente quem fui.
Parte da floresta. Parte do rio. Parte da terra.
Sadio. São. Vivo.
E rezo apenas por uma coisa:
que alguém me chame pelo nome
que esqueci.
E que isso baste.

SILÊNCIO

O grito parou.
Ninguém responde.
A floresta respira.
O rio corre.
A terra cala.

O FIO DE OURO

Havia um fio.
De ouro.
Fino.
Nos segurava.

Agora é o corpo.
Só o corpo.
Sem fio.
Sem nome.

Mas eu me lembro.
Lembro a mulher
que não pedia.
Lembro aquilo
que não tem nome,
não tem preço,
não tem fim.

O fio.
De ouro.
Ainda aqui.

SOBRE O AUTOR

Goran Matić é doutor em Direito, professor de segurança e especialista na proteção de informações classificadas. Escreve poesia sobre o que não pode ser protegido: o amor, a perda, o silêncio e a memória.

O seu trabalho profissional no campo da segurança nacional contrasta com aquilo sobre o que escrevem os seus poemas: uns tratam de guardar segredos, outros de os revelar; uns falam da estrutura, outros do silêncio que resta quando a estrutura desaparece.

Como antigo cineasta amador e membro do júri durante muitos anos do festival de cinema «ŽISEL» (Vida de aldeia), que existe há mais de 50 anos, cultiva também uma ligação profunda às histórias humanas e ao legado rural.

Este livro é uma tentativa de encontrar o fio que conecta estes dois mundos — o mundo em que tudo deve ser controlado, e o mundo em que tudo deve ser deixado ir.

Vive e trabalha em Omoljica e Belgrado.

金线

前言

这本书源于一个疑问：
同一首诗，能否在六种语言中发出同样的回响？

不是作为翻译。而是作为回声。
如同一根丝线，穿梭于不同的声音之间，却始终如一。

六首诗。六种语言。三十六种声音。
以及将诗凝为符号的中文回声。
每一首诗都在诉说一种消逝的形态：
关于兄弟，**关于**爱情，关于家园，关于自我，关于寂静，关于留存之物。

最终，唯有被铭记的，才会留下。
而铭记者——自知。

这本书不提供答案。
它提供一根丝线。
金色的。
纤细的。
但——它依然在那里。

兄弟，我不是另一方
(Xiōngdì, wǒ bùshì lìng yīfāng)

亲爱的兄弟，
同一位母亲孕育了我们，
我们来自同一个子宫，
听着同样的摇篮曲长大，
吃着同样的面包成人。

兄弟，**你可**记得那个玩具？
一匹木马，你我二人。
我们用刀将它劈开，为它流血，
游戏本是无邪，但膝盖上的血却是真的。
你打我，我打你，
而总是同一个拥抱将我们愈合。

如今，兄弟，那同一个玩具有了新的名字：
它叫金钱，叫财产，
叫政治和他人的利益，
叫那个我们曾在沉默中共同爱过的女人。
无人退让。
无人伸出援手。

兄弟，莫用**沉重的言**语杀我，
为了那些无法分割之物。
我是**你的兄弟**。我不是**另一方**。

兄弟，当周围都是咬人而非说话的人时，
要保持双手洁净谈何容易。
在他人的游戏中，遵循他人的规则，
要想不弄脏手指又谈何容易。
兄弟，莫在我的毁灭、鲜血或死亡之上，
建立**你的事**业。

你可记得母亲的餐桌？
同样的面包，同样的手，同样的祝福。
还有架子上那匹木马——
只有一匹，却属于**你我二人**。

生命只有一次，
我的好兄弟。
莫将生命浪费在仇恨上，
去恨那个第一个唤你为：兄弟的人。

沙堡
(Shā bǎo)

昨日，我曾是个幸福的人，
心中充满对一个陌生女子的爱。
我只知**她肌肤的香气**，
她头枕在我肩上的重量，
以及**她入眠**时呼吸的节奏。
这便足以承载一生。

当我拥有她，当我身处她之中，
她低语着“永远”。
而那“永远”，
仅持续了一夜。

在那一夜，我们建造沙堡——
在其中放入我们的生活，
在其中放入我们的孩子，
在其中放入我们的暮年。
我们用手指塑造它们，
并深信不疑。

然而今日——
舌尖是燃烧的苦涩，
唇上是灰**烬**，
床畔空空如也。

我不知**她的名**。
我不知**她的声**。
我不知**她去了何方**。
我只知**她曾**说“留下”，
而我留下了。
清晨降临。
而我未能留住**她**。

沙堡——
那是我们建造的一切。
燃烧——
那是我们仅存的余温。

钥匙
(Yàoshi)

我的家曾没有钥匙。
它不需要。
祖母在庭院，
妻子在门槛，
孩子在草地。
门总是敞**开**着。
永远。

生活围绕着房子，而非在其中。
在庭院，在核桃树下，
在井边，在地界旁。
守护神节与整条街共庆，
逝者也会到来，
坐在**桌**旁，
无人感到**惊**讶。

那张桌上没有污渍。
只有曾祖父们的悲伤，
为了那位未归的兄弟。
只有那支祭奠的烛火，
燃烧了三天。
只有那**沉**默，
比所有言语更长久。

而现在。
现在我的家有了钥匙。
因为空无一人。
庭院里没有祖母。
门槛上没有妻子。
草地上没有孩子。
只有我。
和口袋里的钥匙。
和**桌**子。
以及那些依旧坐着的逝者，
但更安静了。
也更稀少了。

我就是钥匙。
唯一的。
最后的。
当我消失时，
钥匙也将消失。
门仍将敞**开**，
但将无人
进入。

只有那支祭奠的烛火，
再也无人点燃。

祈祷
(Qídǎo)

我拥有一切。
房屋，纸上的名字，他人的生命。
我的话语是最终的裁决。

而我为此付出了一切代价：
灵魂。存在。健康。
我不再活着。
我变成了一件物品。

我跪下。
向上帝祈祷。
但我不知道上帝是否还在。
我不知道我是否也付钱买下了他，
连同其他所有的一切。

我祈祷能再次成为曾经的自己。
成为森林的一部分。河流的一部分。大地的一部分。
健康。清醒。活着。

我只祈祷一件事：
愿有人唤我那已遗忘的名字。
愿那便足够。

寂静

(Jìjìng)
哭声已止。
无人应答。
森林呼吸。
河水流淌。
大地**沉默**。

金线

(Jīn xiàn)

曾有一根线。
金色的。
纤细的。
维系着我们。

如今只是躯体。
唯有躯体。
无线。
无名。

但我记得。 记得那个不求索的女人。
记得那无名、无价、无尽之物。

线。
金色的。
依然在此。

关于作者

戈兰·马蒂奇（Goran Matić）是法学博士、安全学教授，也是机密信息保护专家。他书写那些无法被保护的事物：爱、失去、寂静与记忆。

他在国家安全领域的专业工作，与他的诗歌形成了鲜明的对比：前者关于保守秘密，后者关于揭示秘密；前者关于结构，后者关于结构消散后留下的寂静。

作为一名曾经的业余电影人，以及拥有50多年历史的“ŽISEL”（乡村生活）电影节的资深评委，他也与人类的故事和乡村传承保持着深厚的联系。

这本书试图寻找一根线，将这两个世界连接起来——一个是必须控制一切的世界，另一个是必须放手一切的世界。

他生活并工作于奥莫利察（Omoljica）和贝尔格莱德。

ZLATNA NIT

PREDGOVOR

Ova knjiga je nastala iz pitanja:
Može li ista pesma zvučati isto na šest jezika?

I jedan dodatni odjek, na jeziku koji pesmu sabija u simbol.

Ne kao prevod. Kao odjek.
Kao nit koja se provlači kroz različite glasove, ali ostaje ista.

Šest pesama. Šest jezika. Trideset šest glasova.
Svaka pesma govori o jednom obliku nestajanja:
o bratu, o ljubavi, o kući, o sebi, o tišini, o onome što ostaje.

Na kraju, ostaje samo ono što se pamti.
I onaj ko pamti — zna.

Ova knjiga ne nudi odgovore.
Nudi nit.
Zlatnu.
Tanku.
Ali — još je tu.

BRATE, NISAM TI SUPROTNA STRANA

Dragi moj brate,
ista nas je majka rodila,
iz iste utrobe izašli smo,
iste uspavanke slušali,
ista nas je hrana odgojila.

Sećaš li se, brate, one igračke?
Jedan drveni konjić, a nas dvojica.
Delili smo ga nožem, krvili se za njega,
igre bezazlene, a rana na kolenima stvarna.
Tukao si me, tukao sam te,
i uvek nas je isti zagrljaj mirio.

A sada, brate, ista igračka ima drugo ime:
zove se novac, zove se imovina,
zove se politika i tuđi interesi,
zove se ona ista žena
koju smo obojica voleli u tišini.

I niko ne popušta.
I niko ne pruža ruku.

Ne ubijaj me, brate, teškim rečima
zbog onoga što se ne može podeliti.
Ja sam ti brat.
Nisam suprotna strana.

Teško je, brate, sačuvati čiste ruke
kada te okružuju oni koji grizu umesto da govore.
Teško je ne okrvaviti prste
na tuđoj igri sa tuđim pravilima.
Ne pravi, brate, karijeru
na mojoj propasti, krvi ili smrti.

Sećaš li se majčine trpeze?
Isti hleb, iste ruke, isti blagoslov.
I onaj drveni konjić na polici —
jedan, a nas dvojica.

Život je jedan,
dobri moj brate.
Ne trati ga na mržnju
prema onome ko ti je prvi rekao: brate.

KULE OD PESKA

Juče sam bio srećan čovek,
ispunjen ljubavlju prema ženi
koju nisam ni poznavao.
Znao sam samo miris njene kože,
težinu njene glave na mom ramenu,
ritam njenog disanja dok zaspi.
I to mi je bilo dovoljno
za jedan čitav život.

Dok sam je imao,
dok sam bio u njoj,
šaputala je „zauvek“.
A to „zauvek“ trajalo je
koliko i jedna noć.

U toj noći smo gradili kule od peska —
u njima naš život,
u njima naša deca,
u njima naša starost.

Gradili smo ih prstima,
i verovali smo.

A danas —
gorki ukus paljevine na jeziku,
pepeo na usnama,
prazna strana kreveta.

Ne znam joj ime.
Ne znam glas.
Ne znam kuda je otišla.
Samo znam da je rekla „ostaj“,
i ja sam ostao.
I da je jutro došlo.
I da je nisam zadržao.

Kule od peska —
to je sve što smo sagradili.
Paljevina —
to je sve što nam je ostalo.

KLjUČ

Moja kuća nije imala ključ.
Nije joj trebao.
Baka u dvorištu,
žena na pragu,
dete u travi.
Vrata su bila otvorena.
Uvek.

Živelo se oko kuće, ne u njoj.
U dvorištu, pod orahom,
kraj bunara, na međi.
Krsna slava se slavila
sa celom ulicom,
i mrtvi su dolazili
i sedali za sto,
i niko se nije čudio.

Za tim stolom nije bilo mrlja.

Bila je tuga pradedova
zbog brata koji se nije vratio.
Bila je zadušna sveća
koja je gorela tri dana.
Bilo je ćutanje
koje je trajalo duže od svih reči.

A sada.
Sada moja kuća ima ključ.
Jer nema nikoga.
Nema bake u dvorištu.
Nema žene na pragu.
Nema deteta u travi.
Samo ja.
I ključ u džepu.
I sto.
I mrtvi koji još sede,
ali sve tiše.
I sve ređe.

Ja sam ključ.
Jedini.
Poslednji.
I kada me nestane,
nestaće i ključ.
Vrata će ostati otvorena,
ali neće biti nikoga
ko bi ušao.

Samo zadušna sveća
koju niko više neće upaliti.

MOLITVA

Imam sve.
Kuće, ime na papiru, tuđe živote.
Moja reč je poslednja.

I sve sam to platio sobom.
Dušom. Bićem. Zdravljem.
Prestao sam da budem živ.
Postao sam stvar.

Klečim.
Molim se bogu.
Ali ne znam da li je bog još tu.
Ne znam da li sam i njega platio
zajedno sa svim ostalim.

Molim da budem ponovo onaj što sam bio.
Deo šume. Deo reke. Deo zemlje.
Zdrav. Razuman. Živ.

I molim samo jedno:
da me neko pozove imenom
koje sam zaboravio.
I da to bude dovoljno.

TIŠINA

Krik je stao.
Niko ne odgovara.
Šuma diše.
Reka teče.
Zemlja ćuti.

ZLATNA NIT

Bila je nit.
Zlatna.
Tanka.
Držala nas.

Sada je telo.
Samo telo.
Bez niti.
Bez imena.

Ali ja pamtim.
Pamtim ženu
koja nije tražila.
Pamtim ono
što nema ime,
nema cenu,
nema kraj.

Nit.
Zlatna.
Još je tu.

O AUTORU

Goran Matić je doktor pravnih nauka, profesor bezbednosti i ekspert za zaštitu tajnih podataka. Piše poeziju o onome što se ne može zaštititi: o ljubavi, gubitku, tišini i pamćenju.
Njegov profesionalni rad na polju nacionalne bezbednosti suprotstavlja se onome o čemu pišu njegove pesme: jedne su o čuvanju tajni, druge o njihovom otkrivanju; jedne o strukturi, druge o tišini koja ostaje kada struktura nestaje.
Kao nekadašnji kinoamater i dugogodišnji član žirija na festivalu „ŽISEL“ (Život sela), koji traje već više od 50 godina, on neguje i duboku vezu sa ljudskim pričama i seoskim nasleđem.
Ova knjiga je pokušaj da se pronađe nit koja povezuje ta dva sveta — svet u kome se sve mora kontrolisati, i svet u kome se sve mora pustiti.
Živi i radi u Omoljici i Beogradu.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-1

МАТИЋ, Горан Д., 1969-

Златна нит [Електронски извор] : песме на седам језика / Горан Матић; [преводи Горан Матић] = The golden thread : poems in seven languages / Goran Matić ; [translations Goran Matić]. - Београд : Г. Матић, 2026 (Београд : Цветни трг). - 1 електронски оптички диск (CD-ROM) : текст ; 12 cm

Системски захтеви: Нису наведени. - Упоредо срп. текст и енгл., фран., рус., шпан., португ. и кин. превод. - Тираж 300. - Насл. са насловне стране документа.

ISBN 978-86-909666-0-8

COBISS.SR-ID 201461001